







## BERNARDO.

... sem k člgu, ki je takal pri vratih, prikonal se mi je in odšel na ajzen... Privedel me je na vodo in to tajnil. Obstal sem, kakor nisem bil; videl sem, da sem sam v vodah in spomnil sem se, kaj mi je bil narod Portoro. Nenkrat je zamejno pred mesto. Kakor boginja, zamejna v jasnom lumenem svitu, se stopila pred me Virgilija.

"Virellin," sem vokalknili ves vne-

mo, "je pred menoj tako kraso, ... vedel, kaj govorim. Čui sem iz vlasti mi avto ime, naslonila sta sva in vmenimo ogarjo ja sva se zagledala v valovanje morja, ki je pljuška-

la na celi.

"Tako dočko sem si želela govoriti s vami. Samo in zapuščena sem tu, kaj?"

Zamejna sva drug ob drugemu pos-

no v noč. Utrujena se je naslonila na moje delja:

"Prepoznavam vam je sedaj pot do mane; drugi hodejo gospodovati nad menoj, a nji sile na svetu, ki bi učela ljubezen... Bernardo, ne za-

družite me!"

Njemu mogel razumeti vsega, a o-

tem sem ji pri vasi bogovih to pri-

vach znamenih nebeskih, da je ne

izgubljam.

Nenkrat je zamejno po palati.

"Jutri dobiti spročilo," je sepolila

Virgilija in je izgluhila. Ostal sem sam in njen vedel, kaj naj storim. Pred menom se je pojavil sluga, prijal me je v tem domu.

"Gospod! Jutri odidem v Florencio;

veselila me bo, ako mi sledite. Virgilija."

Niti male nisem pomislil, kjer je

sem tam bočiti jaz. Da, bil sem

zmenil plomo, kar sem

si bolj drugam, na jug, v mesta, kjer

rečela klasično življenje. Hotel sem

videl umetnost veliko, avto... Mar-

cela ni bilo domov. Napisal sem mu

glasno, da odhajam in da ga vabil za

seboj. Vedel sem, da so mu Benetki

ljube in da ne pojde nad odvod. Pos-

pravil sem svoje silke in videl, da n-

tem dosegel tega, kar bi bil moral.

Nedvi smo to nismo delali. Poslovili

sem se od dobrega Portona in sem

odgovoril.

Bil je jasen pomladanski dan, ko

sem sedež v Virgilijo v senči, citron

in cranz. Kdo mi popije to čase sre-

te, ki so nama prši? Zagledal sem

pred seboj mesto, ki je hotel takmo-

čiti z njim, mesto umetnosti. Mnogo

umetnikov je počajalo po ulicah, v

krasnih posloplih. Tudi moja u-

mestnost je rastla. Videl sem dela ve-

lichih mojsterov in sem hotel stopti

na njih vrata. Silke sem vilo, kjer je

prebival Virgilija. Bil je kakor diva

umetnost, kakor kraljica velikega

sveta, nemangana vsem onim, ki niso

hodili po potih ljubezen. A kratka je

bila ta sreda.

Nekdaj se je vrnil bratanc Virgilija

in Benetki in prinesel je spročilo,

da so grofa N. njegovega prijatelja,

Virgilijevega žestna, ubil moji ljude.

Razumeval sem takoj vso zgodbo. Pri-

jatelj Marcel je bil pobegnil iz Be-

netk. Poslovili sem se torek od Virgilija,

ki je govorila veliko besede:

"Bernardo, ti moras editi, in kdo

ve, da košči scidet najine pota-

bit je priča vmes in je zapisala pro-

lektivno na ljubezen. Bernardo, pride-

veliki dan, ko bo zavladala ljubezen

na prekajoče zemljo, ko sposna slo-

vek veliko resnico. Giel, prihaja za

črtno, prihaja nova doba velike umet-

nosti, prihaja stari svet z resno mogoč-

nostjo in zemlja ne novo življenje!"

Sistem sem v jasne more, ob, ki

se govorite veliko resnico. Nič veje-

ga in videla zemlja tisti tretnot,

enkrat so se ovile ljubezen polne ro-

be okoli mojega vrata, se enkrat se

je združilo dvoje ljubezen, da du-

vrčen poljubu in rada sva se.

IV.

Sele med potoma sem se bil zavedel, kaj se je zgordil. Bil sem brez nje.

Prijatelj, a vrat pojdš na jug in mor-

da vredai Virgilija, ne te, ki sem jo

srčal jaz ampak nje enako. Ljubil

je bos in komaj bos mogel vedeti,

kako jo ljubil. Lahkonikovo jo more,

bili zapustili in odides v svet — in ta-

krat sele bolj videl, kako jo ljubil.

Enako sem spoznal to jaz. Prevelki

so bili trenci ob nji, da bi bil mogel

zapovedati njih velikost. Samo slika na

stensah predmetne vile v Florencio go-

vore morda o njih. Jasno je svetlo,

italijansko sonce na mojo pot. Niti

misli nisem na to, da sem pravzaprav

beginec. No, bil sem brez krive, sa-

te je bila mirna moja pot. Čutil sem,

da se godi z mesoj nekaj velikega in

da sem samo jaz ljubljene solnečne

srčec, ki se igra s svojim ljubljen-

cem.

Tako sem prisel v Rim. Zopet sem

stal na svetih lish in sem občudoval

veden izvora. Staro veličanstvo je ki-

no do na dan, kakor kipi svetje na

pomladanskem soncu. Vse je imel Rim,

vse je bilo v njem težina dusa solni-

čevje, nekaj nebeške poezie, z

praznile se je moje življenje, umet-

nost je bila življenje ni bilo — Vir-

gilija ni bilo tam. Sedaj sele duša, za-

zavija o pomladanskih večerih v pred-

mestnem vrhu mesta Florence, kjer

se zatiljavajo bratanci vse predvile

z Virgilijem nekaj lepe dni, ko sva

hodila pod večerni cipresi in se ljubila

med seboj, ker sva ljubila nekaj, kar

je bilo nad nama, umetnost. Zahrepe-

ni sem zato, da se sedaj sem spoz-

nat da ne smem. Šele sedaj sem spoz-

nat da sem bil na tli namesto njenem.

ga ženina, da bi mi bil sicer napri do-  
hod do nje. In neskrat, ko se mi je  
zjela Virgilija nedosečna, sem začutil  
veliko revčino avogaja življenja. Ce-  
lo sled je moral tragniti za menom.  
Spomnil sem se takrat prijetja in  
sem pomisli na njegovo usodo. Zakaj  
stori, kar je storil, zakaj živel? Zakaj je  
preval ločil? Ali je živel po same? Ves  
istorija se je kazala bolj bolj grampi,  
spomnil sem se besed, ki mi jih je  
v njevem govoril Virgilija. In hotel sem svetu

pozdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

Tu se je mojster Bernardo ozril na

sliko, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Aurora, zarja prihaja..."

Utrinal je. Svetlo se je v jutru.

Videl sem, da je trude na dolge po-

vesti. Svetlo sem ob njem, ko so se

njegove oči uprla v sveto karjo, ki

je vzhajala nad doleganjimi gridi.

Premašil sem svetu zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,

da vratim Virgilija. In hotel sem svetu

zdravil, kaj je skrivnil po sebi na

zgodbi, da je zdravil zdravil.

"Na jug, na jug, pod jasno sonce,